

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BRASOV
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Dosar nr. 219/119/2016

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 26 Ianuarie 2017

Completul compus din:

PREȘEDINTE (*anonimizat*)

Judecător (*anonimizat*)

Judecător (*anonimizat*)

Grefier (*anonimizat*)

Pe rol se află amânarea pronunțării asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, cu o solicitare de a se pronunța în interpretarea art. 1 alin. 1 lit. d) și art.10 alin.(1) din Decretul - Lege nr. 118/1990.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data de 19.01.2017, când părțile au lipsit, conform celor consemnate prin încheierea de ședință din aceea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar instanța, în temeiul art. 396 alin. (2) Cod procedură civilă, în vederea deliberării, a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, 26.01.2016.

În deliberare,

C U R T E A,

Analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art.519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr.134/2010, motivat de faptul că:

1. de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.1 alin.(1) lit.d) și art.10 alin.(1) din Decretul-Lege nr.118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, **depinde soluționarea pe fond a cauzei**, întrucât:

- art.1 alin.(1), lit.d) și art.10 alin.(1) din Decretul-Lege nr.118/1990 prevăd că perioada în care o persoană a avut stabilit domiciliu obligatoriu, după data de 6 martie 1945 constituie vechime în muncă ce se ia în calcul la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi care se acordă, dovedirea acestei situații putând fi făcută cu acte oficiale eliberate de organele competente, iar în cazul în care nu este posibil, prin orice mijloc de probă prevăzut de lege;

- obiectul cauzei îl constituie acțiunea în contencios administrativ prin care reclamantul (*anonimizat*) contestă deciziile prin care pârâta (*anonimizat*) i-a respins cererile de acordare a drepturilor prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990;

- în practica judiciară recentă există, chiar și după pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a Deciziei nr.9/13.10.2014, soluții divergente în ce privește:

- interpretarea noțiunii de „domiciliu obligatoriu”, în sensul că unele instanțe apreciază că această situație include și împrejurările când persoana în cauză nu a avut voie să părăsească locuința decât cu acordul expres al organelor de stat și doar în situații speciale fiind nevoit să se prezinte la miliție pentru a fi verificat în virtutea stabilirii statutului de chiabur ce i-a fost atribuit (a se vedea, de exemplu, Decizia nr.402/R/12.05.2016, pronunțată de Curtea de

Apel Braşov-secţia de contencios administrativ şi fiscal în dosarul nr.1026/119/2015), în timp ce alte instanţe apreciază că în această situaţie nu se poate reţine că a fost instituită măsura domiciliului obligatoriu (a se vedea Decizia nr.819/R/17.11.2016 a Curţii de Apel Târgu Mureş – secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal şi Sentinţa nr.484/01.07.2016 a Tribunalului Mureş-secţia de contencios administrativ şi fiscal, ambele pronunţate în dosarul nr.646/102/2016; Decizia nr.301/R/07.04.2016 pronunţată de Curtea de Apel Braşov-secţia de contencios administrativ şi fiscal în dosarul nr.990/119/2015);

- mijloacele de probă ce pot fi folosite în dovedirea faptului că persoanei în cauză i-a fost aplicată măsura stabilirii domiciliului obligatoriu, unele instanţe apreciind că proba cu martori poate fi folosită chiar dacă la dosar sunt depuse acte oficiale din care nu rezultă că reclamantului sau familiei sale i-ar fi fost impusă măsura domiciliului obligatoriu (a se vedea Decizia nr.402/R/12.05.2016, pronunţată de Curtea de Apel Braşov-secţia de contencios administrativ şi fiscal în dosarul nr.1026/119/2015), în timp ce alte instanţe consideră că actele oficiale au prioritate, martorii neputând aprecia ei înşişi caracterul de domiciliu obligatoriu, în contra actelor depuse (a se vedea în acest sens Sentinţa nr.484/01.07.2016 a Tribunalului Mureş-secţia de contencios administrativ şi fiscal şi Decizia nr.819/R/17.11.2016 a Curţii de Apel Târgu Mureş – secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, ambele pronunţate în dosarul nr.646/102/2016).

2. problemele de drept enunţate *sunt noi* deoarece, urmare a consultării jurisprudenţei, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a statuat printr-o altă hotărâre.

De asemenea, sub acest aspect, instanţa reţine că problemele supuse dezlegării prin prezenta hotărâre au apărut în practică drept urmare a interpretării diferite date de către instanţele de contencios administrativ Deciziei nr.9/13.10.2014 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (publicată în Monitorul Oficial partea I, nr.866/27.11.2014).

De altfel, instanţa apreciază că o interpretare restrictivă a cerinţei noutăţii problemei de drept supuse dezlegării ar goli de conţinut mecanismul hotărârii prealabile, care are drept scop prevenirea dezvoltării practicii neunitare şi l-ar face, în fapt, inabordabil de către instanţele de judecată care se confruntă cu necesitatea dezlegării unitare a chestiunii respective, având în vedere şi diferenţa de regim dintre mecanismul evocat mai sus şi cel al recursului în interesul legii, cel din urmă nefiind la îndemâna instanţei care soluţionează cauza;

3. problemele de drept *nu fac obiectul* unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare, conform evidenţelor Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, consultate la data de 26 ianuarie 2017.

II. Expunerea succintă a procesului.

Prin acţiunea introductivă, intimatul-reclamant (*anonimizat*) a solicitat, în contradictoriu cu recurenta-pârâtă (*anonimizat*) anularea Deciziilor nr.51/21.07.2015 şi nr.62/14.08.2015 privind acordarea unor drepturi prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990. În motivarea acţiunii, reclamantul a arătat, în esenţă, că cererea sa de acordare a drepturilor prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990 a fost respinsă, deşi are calitatea de persoană îndreptăţită, având în vedere că tatăl său, (*anonimizat*) a fost considerat, în perioada 01.01.1948-31.12.1954, duşmanul regimului, motiv pentru care a fost încadrat pe lista chiaburilor, stabilindu-i-se domiciliu obligatoriu în localitatea (*anonimizat*). Reclamantul mai arată că din acest motiv întreaga familie a avut de suferit datorită statutului de chiabur, deplasările membrilor familiei putându-se efectua în acea perioadă de timp numai cu aprobarea prealabilă a autorităţilor, li s-a restricţionat dreptul de a vizita locuri publice, cum ar fi întrunirile locuitorilor satului, restaurante, precum şi participarea în viaţa satului.

Prin întâmpinare, pârâta (*anonimizat*) a solicitat respingerea contestației reclamantului, învederând că nu există dovezi cu privire la persecuția domiciliului obligatoriu instituită asupra familiei reclamantilor, iar din documentele depuse la dosar rezultă că numitul (*anonimizat*) nu figurează pe lista chiaburilor.

Prin sentința civilă nr.648/24.06.2016, astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea din data de 16 august 2016, Tribunalul Covasna – secția civilă a admis acțiunea formulată de reclamantul (*anonimizat*) în contradictoriu cu pârâta (*anonimizat*) și, în consecință: a anulat deciziile nr.51/21.07.2015 și nr. 62/14.08.2015 privitoare la reclamant, emise de pârâtă; a stabilit că, începând cu data de 1 iulie 2015, reclamantul este beneficiar al drepturilor prevăzute de prevederile art. 4 alin. 2, art. 8 și art. 9 din Decretul Lege 118/1990 pentru perioada 01.01.1948-31.12.1954, ca urmare a persecuțiilor politice constând în stabilirea domiciliului obligatoriu în comuna (*anonimizat*) în acest interval de timp, constând în indemnizație lunară de 200 lei pentru fiecare an de domiciliu obligatoriu și în celelalte drepturi prevăzute de lege.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut, în esență, că martorii audiați de instanță au confirmat faptul că reclamantul și întreaga familie au avut nu numai interdicția de a părăsi localitatea, ci interdicția de a părăsi casa și curtea casei fără a avea încuviințarea autorităților, aspect ce se circumscrie măsurii domiciliului obligatoriu, fiind de esența acestei măsuri, iar ca urmare a persecuțiilor politice constând în stabilirea domiciliului obligatoriu pentru părinții reclamantului, aceste măsuri au avut repercusiuni și asupra copiilor (reclamantul din cauză), care au fost supuși aceleiași restricții de a nu părăsi casa fără încuviințarea autorităților locale, nu li s-a permis să-și schimbe domiciliul, temporar sau permanent, neavând posibilitatea de a se muta din sat, iar pentru executarea și menținerea efectivă a acestei măsuri fiind supuși unei supravegheri continue din partea autorităților, fiind periodic verificați la locuința ce reprezenta domiciliul acestora.

Instanța de fond a mai reținut că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 1 din Decretul Lege nr. 118/1990, potrivit cărora una dintre modalitățile de persecuție politică (pentru care acest act normativ recunoaște anumite drepturi) este aceea a domiciliului obligatoriu într-o anumită localitate, această noțiune fiind definită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 9/2014 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la data de 13 octombrie 2014 în sensul că noțiunea de domiciliu obligatoriu se referă la situația în care a fost instituită măsura administrativă de stabilire a domiciliului obligatoriu, cu consecința îngădirii dreptului de alegere liberă a domiciliului.

Instanța de fond concluzionează în sensul că, pentru a beneficia de drepturile acordate de legiuitor potrivit Decretului-lege nr. 118/1990, art. 1 alin 1 lit. d, este necesar ca reclamantul să dovedească faptul că trebuie să fi fost supus, el sau soțul/soția ori părinții cu care locuia, măsurii administrative a domiciliului obligatoriu, condiție a cărei îndeplinire poate fi dovedită atât cu înscrisuri cât și cu martori sau alte mijloace de probă, conform art. 10 din decretul-lege antementionat. În acest sens, tribunalul arată că are în vedere că, sub aspect probatoriu, art. 10 alin.1 din Decretul Lege 118/1990 stipulează expres că dovedirea situațiilor prevăzute la art. 1 se face, de către persoanele interesate, cu acte oficiale eliberate de organele competente, iar în cazul în care nu este posibil, prin orice mijloc de probă prevăzut de lege”, adică inclusiv prin declarații de martori, ipoteză ce se regăsește în cauză, rațiunea textului fiind tocmai aceea a de a da posibilitatea probării unor atare situații în condițiile în care, în cele mai multe cazuri, măsurile represive la care au fost supuși chiaburi nu erau reflectate în înscrisuri, în acte oficiale.

Nu în ultimul rând, tribunalul a reținut că prin decizia nr. 402/R din 12 mai 2016 Curtea de Apel Brașov a admis recursul formulat de persoane interesate să li se recunoască calitatea de beneficiare a drepturilor prevăzute de Decretul Lege 118/1990, schimbând în tot sentința Tribunalului Covasna numai prin interpretarea probei testimoniale cu martori, dându-i valoare probatorie în raport cu dispozițiile art. 10 din decretul-lege amintit.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta (*anonimizat*), criticând-o, în esență, sub aspectul greșitei aplicări a normelor de drept material, prin ignorarea aspectului că simplul fapt al catalogării unei persoane drept chiabur nu atrage de la sine concluzia că

aceasta și familia sa au fost persecutați pe motive politice prin stabilirea domiciliului obligatoriu.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemelor de drept:

Deși instanța a pus în vedere atât recurentei-pârâte cât și intimatului-reclamant să își exprime poziția față de chestiunile care fac obiectul prezentei sesizări, aceștia nu au prezentat opiniile lor.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Normele de drept intern ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt cele cuprinse în art.1 alin.(1), lit.d) și art.10 alin.(1) din Decretul-Lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și în lit."d" a aceluiași alineat, care au următorul cuprins:

Art.1, alin.(1) lit.d): „*Constituie vechime în muncă și se ia în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în funcție de vechimea în muncă, timpul cât o persoană, după data de 6 martie 1945, pe motive politice:*

(...)

d) a avut stabilit domiciliu obligatoriu”;

Art.10 alin.(1): „*Dovedirea situațiilor prevăzute la art. 1 se face, de către persoanele interesate, cu acte oficiale eliberate de organele competente, iar în cazul în care nu este posibil, prin orice mijloc de probă prevăzut de lege*”.

Trebuie menționat că textele citate mai sus nu au mai fost modificate de la republicarea Decretului lege nr.118/1990 în anul 2009.

Aceste norme de drept, ce urmează a fi dezlegate, se circumscriu „materiei contenciosului administrativ, având în vedere că, potrivit art.10 alin.(5) din Decretul-Lege nr.118/1990, împotriva deciziei prin care se soluționează cererile pentru stabilirea drepturilor titularilor, prevăzute de decretul-lege, persoana interesată poate face contestație potrivit legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

2. Alte norme interne relevante, în vederea analizei chestiunilor supuse dezlegării Înaltei Curți, sunt cuprinse tot în Decretul-Lege nr.118/1990: art.3 alin.(2), art.4 alin.(1), (2), art.5 alin.(1), (2), (4), art.8 alin.(1), (2), art.9, art.11, în toate aceste norme fiind reglementate drepturile de care beneficiază persoanele aflate în ipoteza reglementată de art.1 alin.(1) lit."d".

De asemenea, prezintă relevanță și dezlegarea dată art.1 alin.(1) lit.d) din Decretul-lege nr.118/1990 de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr.9/13.10.2014 (publicată în Monitorul Oficial partea I, nr.866/27.11.2014).

Prin această decizie a fost admisă sesizarea formulată, în temeiul art.519 din Codul de procedură civilă, de către Curtea de Apel Brașov și au fost stabilite următoarele:

„1. În interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, pot beneficia de drepturile prevăzute de decretul-lege și persoanele care făceau parte, în perioada de referință, din categorii sociale necompatibile cu orânduirea socială instaurată în România după data de 6 martie 1945, cum ar fi cazul chiaburilor, în măsura în care fac dovada că se încadrează în una dintre ipotezele reglementate de lit. a) - e) ale aceluiași alineat și îndeplinesc și celelalte condiții impuse de lege.

2. În interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. d) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare:

a) noțiunea de "domiciliu obligatoriu" se referă numai la situația în care a fost instituită măsura administrativă de stabilire a domiciliului obligatoriu, cu consecința îngrădirii dreptului de alegere în mod liber a domiciliului, iar nu și la cazurile în care persoana în cauză și membrii familiei sale au avut limitată doar libertatea de circulație;

b) pot beneficia de drepturile prevăzute de decretul-lege membrii familiei - soțul/soția și copiii - ai persoanei care a avut stabilit domiciliul obligatoriu și care au locuit împreună cu aceasta în perioada de referință, sub rezerva îndeplinirii aceluiași condiții ca și persoana principal vizată de măsura administrativă.”

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanței.

La Curtea de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal există, în problema supusă dezlegării, două opinii jurisprudențiale.

Potrivit primei opinii, este îndeplinită condiția ca reclamantul să fi avut stabilit domiciliu obligatoriu în perioada de referință, dacă acesta a avut interdicția de a părăsi casa și curtea casei fără a avea încuviințarea autorităților, neavând posibilitatea de a se muta din localitate, iar pentru executarea și menținerea efectivă a acestei măsuri a fost supus unei supravegheri continue din partea autorităților, fiind periodic verificat la locuința ce reprezenta domiciliul acestora. De asemenea, potrivit acestei opinii, se poate dovedi și numai prin proba cu martori existența *de facto* a măsurii domiciliului obligatoriu.

Această opinie se regăsește în următoarele hotărâri, anexate prezentei: sentința civilă nr.887/13.11.2015 a Tribunalului Covasna-secția civilă, menținută prin decizia nr.249/23.03.2016 a Curții de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal, ambele pronunțate în dosarul nr.848/119/2015; decizia nr.402/R/12.05.2016, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.1026/119/2015; sentința civilă nr.106/13.02.2015 a Tribunalului Covasna-secția civilă, menținută prin decizia nr.571/R/12.05.2016 a Curții de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal, ambele pronunțate în dosarul nr.1343/119/2014.

În cea de-a doua opinie se reține că persoanele catalogate în perioada de referință drept „chiabur” nu au beneficiat în mod automat de măsurile cu caracter reparatoriu pentru simplul fapt al apartenenței la această categorie socială, ci numai în măsura în care au îndeplinit condițiile impuse de reglementările aplicabile și că nu se impune o interpretare de natură a conduce la extinderea sferei beneficiarilor normei prin includerea categoriei persoanelor cărora le-a fost limitată, sub diverse forme, libertatea de circulație, categorie ce nu a fost avută în vedere de legiuitor, întrucât stabilirea forțată a domiciliului presupune fixarea în spațiu a unei persoane, impunerea unei locații, cu limitarea subsecventă a libertății de mișcare a acesteia. În sensul acestei opinii, declarațiile martorilor pot fi avute în vedere doar dacă se coroborează cu înscrisurile, când acestea există, sau doar dacă sunt probe directe, și nu indirecte (în sensul că prezintă doar supoziții ale martorilor în legătură cu un eventual refuz al autorităților de a aproba mutarea domiciliului reclamantului sau familiei sale, dacă aceștia ar fi formulat o solicitare cu acest obiect), când proba cu înscrisuri (acte oficiale) nu este posibilă.

Această opinie se regăsește în următoarele hotărâri, de asemenea anexate: decizia nr.615/R/13.09.2016, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.1695/119/2015; decizia nr.301/R/07.04.2016, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.990/119/2015; decizia nr.39/R/17.01.2017, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.449/119/2016; decizia nr.470/R/17.04.2015, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.1210/119/2014; decizia nr.259/R/26.02.2015, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.902/119/2014.

4. Prezentarea jurisprudenței naționale relevante pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei.

Așa cum s-a arătat și în sesizarea în urma căreia a fost pronunțată Decizia nr.9/13.10.2014 a Înaltei Curți, problemele de drept supuse dezlegării se pun cu precădere și sunt actuale în județele Covasna, Mureș și Harghita, astfel că, sub aspectul jurisprudenței naționale prezintă relevanță practica de la nivelul Curții de Apel Târgu Mureș, în circumscripția căreia se află județele Mureș și Harghita.

Astfel cum rezultă din deciziile identificate în programul ECRIS (prin portalul EMAP), la nivelul Curții de Apel Târgu Mureș – secția a II-a civilă, de contencios

administrativ și fiscal, după pronunțarea și publicarea nr.9/13.10.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, jurisprudența pare a fi unitară, în sensul că dacă reclamantul și familia acestuia nu aveau voie să părăsească localitatea decât cu acordul autorităților, aceasta nu înseamnă că reclamantului și familiei sale li s-a stabilit domiciliu obligatoriu.

În ce privește probatoriul, în practica acestei instanțe s-a reținut că martorii nu pot aprecia ei înșiși caracterul de domiciliu obligatoriu din punctul de vedere al art.1 din Decretul lege nr.118/1990.

În acest sens, se anexează următoarele hotărâri, extrase de pe portalul EMAP: sentința civilă nr.484/01.07.2016 a Tribunalului Mureș - secția contencios administrativ și fiscal, menținută prin decizia nr.819/R/17.11.2016 a Curții de Apel Târgu Mureș – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ambele pronunțate în dosarul nr.646/102/2016; decizia nr.818/R/17.11.2016, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.103/102/2016.

În practica altor instanțe naționale nu s-a putut identifica jurisprudență care să vizeze chestiunile de drept supuse dezlegării.

5. Opinia prezentei instanțe, în legătură cu problemele supuse dezlegării este următoarea:

După cum rezultă din Decizia nr.259/R/26.02.2015, anexată, instanța opinează în sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale existente la Curtea de Apel Brașov, astfel cum aceasta a fost prezentată la pct.IV.3.

6. Se anexează practica judiciară (extrasă de pe programul ECRIS), după cum urmează:

- sentința civilă nr.887/13.11.2015 a Tribunalului Covasna-secția civilă, pronunțată în dosarul nr.848/119/2015;
- decizia nr.249/23.03.2016 a Curții de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr.848/119/2015;
- decizia nr.402/R/12.05.2016, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.1026/119/2015;
- sentința civilă nr.106/13.02.2015 a Tribunalului Covasna-secția civilă, pronunțată în dosarul nr.1343/119/2014;
- decizia nr.571/R/12.05.2016 a Curții de Apel Brașov – secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr.1343/119/2014;
- decizia nr.615/R/13.09.2016, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.1695/119/2015;
- decizia nr.301/R/07.04.2016, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.990/119/2015;
- decizia nr.39/R/17.01.2017, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.449/119/2016;
- decizia nr.470/R/17.04.2015, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.1210/119/2014;
- decizia nr.259/R/26.02.2015, pronunțată de Curtea de Apel Brașov-secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.902/119/2014;
- sentința civilă nr.484/01.07.2016 a Tribunalului Mureș - secția contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr.646/102/2016;
- decizia nr.819/R/17.11.2016 a Curții de Apel Târgu Mureș – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr.646/102/2016;
- decizia nr.818/R/17.11.2016, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș – secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.103/102/2016.

Totodată, se mai anexează, în copii certificate:

- cererea de chemare în judecată (f.5-8 dosar fond);
- întâmpinarea pârâtei (*anonimizat*) (f.38-39 dosar fond);
- sentința civilă nr.648/24.06.2016 a Tribunalului Covasna – secția civilă (f.60-62 dosar fond);

- Încheierea din data de 16 august 2016 a Tribunalului Covasna – secția civilă (f.71 dosar fond);
- cererea de recurs (f.2-3 dosar recurs);
- întâmpinarea intimatului-reclamant (f.12-14 dosar recurs);
- încheierile ședințelor publice din data de 08.12.2016 (f.29-30 dosar recurs) și 19.01.2017 (f.33 dosar recurs).

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. *Dacă dispozițiile art. 1 alin.(1) lit. d) din Decretul-lege nr.118/1990, pot fi interpretate în sensul că din categoria persoanelor îndreptățite a beneficia de facilitățile și drepturile prevăzute de acest act normativ face parte și cel care nu a avut voie să părăsească locuința decât cu acordul expres al organelor de stat și doar în situații speciale fiind nevoit să se prezinte la miliție pentru a fi verificat în virtutea stabilirii statutului de chiabur ce i-a fost atribuit;*

2. *Dacă dispozițiile art.10 alin.(1) din același act normativ pot fi interpretate în sensul că dovada calității de persoană care a avut stabilit domiciliu obligatoriu poate fi făcută exclusiv prin declarații de martori;*

3. *Dacă dezlegarea dată problemei enunțate la punctul 2 este în sens afirmativ, care sunt condițiile pentru ca dovada exclusiv prin declarații de martori să fie admisibilă.*

Dispune trimiterea prezentei încheieri Înaltei Curți de Casație și Justiție, împreună cu copiile certificate pentru conformitate cu originalul ale înscrisurilor menționate în considerente.

Dispune suspendarea judecății, conform prevederilor art. 520 alin.(2) din Codul de procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată, în condițiile art.396 alin.(2) din Codul de procedură civilă, azi data de 26 ianuarie 2017.

PREȘEDINTE,
(anonimizat)

JUDECĂTOR,
(anonimizat)

JUDECĂTOR,
(anonimizat)

Grefier,
(anonimizat)